

PRESENTACIÓ I LLIURAMENT DEL **CAMÍ DE LA LLUM** A LA CIUTAT

MUSEU DE LA TÈCNICA
Divendres 25 de maig, a les 7h de la tarda.

Després d'escoltar-los, jo només voldria fer-vos una pinzellades sobre objectius pedagògics d'aquest Camí de la Llum:

❖ Aquest ha estat fonamentalment un treball de **llengua catalana** que a l'entorn d'una història ben manresana: la LLUM i la SÈQUIA, ens ha permès també, treballar continguts i metodologies d'altres àrees des d'un punt de vista ben competencial.

❖ **La Història, és el que ens ha guiat, ens ha ocupat i preocupat; i conèixer-la ha sigut el segon gran objectiu d'aquest treball.** Només coneixent, es pot imaginar uns diàlegs impossibles com aquests que han escrit.
I només coneixent, es pot entendre i estimar.

❖ Aquest era el tercer objectiu, **conèixer per integrar** i potser per estimar una mica més la terra que acull aquestes criatures, el nostre país: Catalunya, al que ells han arribat, venint de tot arreu. Cap d'ells (excepte un que no ha pogut venir) té ni la nostra llengua ni la nostra cultura en el seu àmbit familiar. Ja ho heu sentit quan s'han presentat; ni tots fa el mateix temps que són a l'escola. Ells -la seva diversitat lingüística, els diferents nivell- són la *foto-finish* del Pare Algué. Per tant, cal valorar-los-hi, especialment, l'esforç que han fet; perquè ha estat doble.

Mes d'un cop m'he preguntat, i em pregunto, que faria jo - què faríeu vosaltres - si aterréssim d'un dia per l'altre, dins una aula d'una escola llunyana, sense conèixer ni entendre què diu ningú i havent de seguir un currículum ple de dades i continguts incomprensibles...

Però els alumnes, sempre sorprenen i el sistema educatiu català ha vehiculat, per sort, recursos didàctics per aquestes situacions, entre ells: les aules d'acollida, un espai d'integració i aprenentatge.

Aquest ha estat el marc on ha passat tot plegat, és a **l'aula d'acollida on hem fet el Camí de la Llum, i que com sabeu, és una classe on acollim els alumnes nous** que, amb les seves famílies, ens arriben a l'escola quan comença el curs, quan som a mig camí o quan estem a punt d'acabar-lo, en un degoteig constant, d'anar i venir, venir i tornar a marxar, que no s'atura. Les aules d'acollida del país, fem això: donar-los-hi una llengua nova i una cultura diferent de la seva, perquè facin via, tirin endavant i creixin; perquè puguin seguir a l'aula ordinària com els altres, com els que han nascut aquí.

El procés d'aprenentatge d'una llengua nova, i per tant, el temps d'estada a l'aula d'acollida, segons el Departament d'Ensenyament és de dos anys, i ja entenem que per algun lloc s'ha d'acotar, però per experiència hem vist, que no és ben bé així i els estudis dels savis de la Unió Europea o del Canadà ens donen la raó: calen almenys 5 anys per tenir una competència lingüística acceptable. Per això alguns d'aquests alumnes, encara venen a l'aula d'acollida, encara que ja no toqui: els uns i els altres. Dels 30 que cada setmana passen per l'aula d'acollida del Pare Algué, ha estat el grup de 5è qui ha entomat aquest itinerari sonor que presentem avui.

Encara que, el Pare Algué, amb un 95% d' alumnes immigrants, podríem dir ben bé, que tota l'escola és - de fet - una gran aula d'acollida. I aquí, hi ha feina llarga, n'hi ha hagut i n'hi haurà; ho saben bé els meus companys del claustre i les tutores de l'aula d'acollida que m'han precedit.

Tots i totes tenen molt a veure amb el nivell de llengua catalana que tenen actualment aquests 10 alumnes. No ha estat feina d'un any, sinó de molts.

La inversió educativa feta, ha donat fruit, aquest projecte n'és un exemple.

Desitjo que per molts anys puguem seguir treballant en aquesta via, amb paciència i constància, com les formigues.

Ara és un moment econòmic molt dur, en el que se'ns demana optimitzar esforços i recursos.

Doncs, justament per això més que mai, hem de confiar en

l'educació; com un pas de volta, com a clau i desencadenant. I si volem un país sense bosses d'incultura, si volem evitar exclusions socials, necessitem les aules d'acollida; per seguir treballant, acollint, integrant; no podem permetre que a cada bugada perdem un llençol.

Perquè aquesta crisi passarà, ignoro com serà el nostre país d'aquí a uns anys, com haurà canviat quan hagi passat aquest mal aire, però potser llavors ens preguntarem, quants llençols hem perdut pel camí, i com haurem de refer bugades per recuperar-los. De nosaltres depèn.

Però tornem al present, ja entendreu que amb tanta màquina del temps, el cap se m'ennuvola...

Som aquí per presentar-vos una feina original i molt viscuda; som aquí, sobretot, per regalar-la a tota la ciutadania i, com heu vist, amb esforç, imaginació i màgia, tot és possible.

Per acabar, un agraïment sincer a tots els que ens heu ajudat i que consten en el programa de mà, perdoneu si ens hem deixat algú. I, especialment a l'Ajuntament de Manresa; gràcies per tot, Sr. Alcalde!

Gràcies, també, a tots el que heu vingut avui, i també, als que no heu pogut venir i entre aquests, i d'una manera especial, moltes gràcies als manresans del segle XIV que vencent grans dificultats, van creure que aconseguirien dur aigua a la ciutat. I se'n van sortir. Més de 600 anys després, encara gaudim del seu esforç.

Recordo que el Sr. Junyent, al Pregó Infantil de la Llum va dir, entre altres coses: "*si es vol, es pot*". Hi estic d'acord! I nosaltres, volem; i confiem que junts, seguirem endavant.

Perquè per a mi, aquest Camí de la Llum, és també, un reconeixement, al valor de la tenacitat.

Moltes gràcies!

Dolors Cabot Cos

Mestra de l'Aula d'acollida.

Curs 2011-2012